

[Finansministeren.]

600 mill. kr. til borgerne, hvor vi altså nu kommer med en skat på omkring 300-350 mill. kr.

Og så i øvrigt: det er jo i og for sig ikke det, vi skal diskutere i dag. Det er jo overstået, det dér med devalueringen. Spørgsmålet er: hvad skal der ske nu? Hvad skal der ske nu? Og her har vi jo ikke fået at vide, om det konservative folkeparti går ind for, tilslutter sig det standpunkt, som ligger i regeringens forslag, og som ligger i det, de store lønmodtagerorganisationer har sagt. Det har vi ikke hørt noget om. Det var rart at vide, hvordan man tager stilling i den situation, vi i dag står i, med de konkrete problemer, der ligger her på bordet.

Hr. Hilmar Baunsgaard påstod, at der var tilfælde, hvor man ikke gav afkald på en dyrtidsportion, og sammenlignede med den dårligt stillede erhvervsdrivende og sagde, det var uretfærdigt. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde tidligere, at den måde, vi har bygget det op på, ved at bruge skala-indkomsten som grundlag, netop bevirker, at der bliver taget et meget vidtgående hensyn til erhvervslivet, til dem, der har mindre indtægter inden for erhvervslivet, til dem, der har pensionsindtægter osv. Man kunne med mere ret fra den dårligere lønede arbejders side, den fattige arbejdsmand, eller hvem man vil tage som eksempel, sige, at det system, vi laver her, giver en begunstigelse til de erhvervsdrivende, fordi man skal op på et beløb på 25.000 kr. i skattepligtig indkomst — og det svarer måske til 27.000-30.000 i bruttoindkomst — for at komme af med 450 kr. i engangsskat. Men det mener jeg er rimeligt, også ud fra de betragtninger, hr. Hilmar Baunsgaard har gjort gældende, fordi de erhvervsdrivende kan være i en noget anden situation.

Og så til spørgsmålet om balancen på statsbudgettet: jeg ved ikke, hvor hr. Hilmar Baunsgaard har det fra, at jeg skulle have sagt, at der var dækning for 2 portioner; det kan jeg godt have sagt, men så er det formentlig ikke de samme to portioner, vi taler om, så har det været en portion på januarpristallet og en på julpriestallet og altså ikke to portioner på januarpristallet. Det, vi har regnet med i det finanslovforslag, der er fremsat, det er i hvert

fald 2 portioner, en for januar og en for juli. Men jeg synes jo slet ikke, betragtningen er relevant, fordi det, vi skulle tage stilling til, da vi udarbejdede finanslovforslaget, var situationen før devalueringen, og der er ikke i det finanslovforslag, der er fremsat i folketinget — og det har jeg udtrykkelig sagt ved fremsættelsen — taget hensyn til det specielle spørgsmål vedrørende devalueringen. Altså var der heller ikke tale om, at man f. eks. skulle skaffe en øget støtte til landbruget, for bare at nævne en enkelt ting; det vil jo give større udgifter. Der er jo også tale om prisstigninger på statsbudgettet osv.; det er da givet, at der kommer en række udgifter, som vi ikke skulle regne med inden devalueringen, og derfor må det også være rigtigt at sige, at hvis vi skal opretholde balancen på statsbudgettet, så skal der større indtægter ind til staten.

(Kort bemærkning.)

Henry Christensen: Ja, det var jo en ny, spændende fremstilling, vi nu fik af finansministeren. Jeg lagde mærke til, at finansministeren erkendte, at særskatten da i hvert fald ikke ville stimulere beskæftigelsen. Skulle finansministeren nu ikke gå det skridt videre og erkende, at særskatten, sådan som den er udformet, vil bevirke en yderligere stramning af erhvervslivets likviditet og yderligere vil få den virkning, at den begrænser beskæftigelsen, at den forøger arbejdsløsheden?

Det, jeg også ville nævne over for finansministeren, var hans betragtning om evneprincippet; han syntes, det var en virkelig social balance, der var fundet her. Jeg vil gerne spørge ministeren: hvad er nu stillingen? Tager vi ministeren selv, så er han altså i den situation, at en dyrtidsportion for ham vel er omkring et par tusinde kroner om året. Ministeren er sikker på at få udbetalt yderligere en dyrtidsportion efter januar til en værdi af 2.000 kr. Han skal ikke have en til, han skal have den første, men ikke den næste. Dermed begrundes finansministeren, at så skal han ikke betale særskat. Men den fisker eller landmand, eller hvem det er, der falder uden for pristalsordningen, som er forsøger, og hvis indtægt går ned fra 25.000 kr.